

Annabel en Elvira

Een reis naar Enunia

Christel Kerssens

Illustraties Ada Bernat

inkijkexemplaar

Christel Kerssens
Annabel en Elvira
Een reis naar Enunia

Illustraties Ada Bernat

Eerste druk 2022

Copyright © Christel Kerssens (auteur)

Copyright © Ada Bernat (illustrator)

Omslag vormgeving ProBeeld

Binnenwerk vormgeving Ambilicious Studio | ProBeeld

Redactie Inanna van den Berg | Ambilicious

Copyright © 2022 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-93275-59-1 | NUR 283,

www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Annabel en Elvira

Een reis naar Enunia

Ambilicious Breda | Kalmthout

Inhoud

1.	Bij Annabel thuis	9
2.	In het bos	17
3.	De ontmoeting	23
4.	Even bijtanken	28
5.	Eten voor Elvira	36
6.	Op weg om te helpen	43
7.	In het oude huis	52
8.	Weet Dax de weg?	61
9.	Bijna betrap	73
10.	De poortwachter	79
11.	Een glinsterende wereld	85
12.	Een reddingsactie	93
13.	Naar het paleis van Eleonora	100
14.	Antwoorden	106
15.	De terugreis	116
16.	Weer op school	127

1 Bij Annabel thuis

Annabel opent de achterdeur. Het eerste wat ze hoort is steeds heel korte stukjes van verschillende reclames. Papa is aan het zappen. Zou hij dat de hele dag gedaan hebben? Overal staan nog verhuisdozen om uit te pakken. Waarom begint hij daar niet een keer aan?

Heel voorzichtig sluit Annabel de deur. Hopelijk heeft papa haar niet horen binnenkomen. Het lijkt erop van niet, want hij zegt haar niet eens gedag. Gelukkig. Annabel wil graag even alleen zijn.

Ze zet haar broodtrommel en drinkbeker zachtjes op de eettafel. Op haar tenen loopt ze richting de gang. Ze piept haar hoofd om het hoekje van de woonkamer. En ja hoor: papa ligt weer eens op de bank. Nou ja ... hij ligt niet echt, hij hangt. Zijn ene been ligt uitgestrekt over het zitgedeelte. Zijn andere been krult over de rugleuning.

Annabel draait zich stilletjes om en stoot haar grote teen aan een stapel verhuisdozen.

'Au!' roept ze. Daar heeft ze gelijk spijt van. Wie kan er nou zijn mond houden als iets ineens zo gemeen pijn doet?

'Ha Annabel!' roept haar vader. 'Kom eens hier, lieverd. Hoe was het op school vandaag?'

'Jij kunt toch ook van de bank afkomen als je met mij wilt praten, papa,' mikt Annabel als ze de kamer inloopt. Ze hinkt een beetje. Haar teen doet zeer. 'Ja, dat zou ook kunnen,' zegt papa, 'nu ben je hier, dus dan blijf ik lekker liggen.'

Ah, denkt Annabel, vandaag is papa de leukste thuis. 'Ja pap, dat klopt,' zegt ze.

'Nou, hoe was het op school?' vraagt haar vader. 'Ik wil ook wel eens iets boeiends horen op zo'n saaie dag als vandaag. Ik maak helemaal niks mee hier. Ik kan wel elke dag een brief schrijven om een nieuwe baan te krijgen ... Er is toch niemand die me wil hebben. Daar word je niet vrolijk van, hoor!' Papa kijkt Annabel zielig aan. Weg leukste thuis. Nou, dan had Annabel nog liever dat hij de lolbroek uithing.

'Vervelend pap,' zegt ze.

Haar vader praat door over zijn ellendige dag.

Annabel wil het helemaal niet horen. Ze hoort dit verhaal al weken en kan het haast dromen. Wat er gebeurd is, wil ze graag vergeten. Dat gáát niet.

Annabel en haar ouders woonden in een gigantische villa, mét zwembad en een paardenstal. Ze hadden zelfs hun eigen tuinman.

Annabels moeder was juf Nederlands op een middelbare school, en dat is ze nog steeds. Papa was directeur van een groot bedrijf. Hij klaagt vaak over de reden dat hij uit het bedrijf moest. Die reden snapt Annabel niet helemaal. De woorden 'fusie' en 'reorganisatie' heeft ze wel honderd keer gehoord. Wat ze precies betekenen? Ze heeft geen idee. In het begin vroeg ze nog om uitleg. Omdat ze het toch niet snapt, heeft ze het opgegeven. Wat ze wél snapt, is dat haar ouders niet zoveel geld meer hebben. En dat is knap lastig.

Eerst moesten hun paarden Sprong en Binky weg. Dat was zó erg, daar kan en wil Annabel niet over praten.

Toen kwam de tuinman niet meer en vrij snel was de tuin één grote puinhoop. Steeds meer spulletjes gingen het huis uit. Annabel moest zelfs kleren en speelgoed verkopen.

Papa dacht dat hij snel weer ergens zou kunnen werken. Dat viel tegen. Hij is nèt te oud, zegt hij zelf.

Uiteindelijk zijn Annabel en haar ouders verhuisd. Ze wonen nog in hetzelfde dorp, maar dan in een simpel rijtjeshuis met een mini-tuintje. Nu moet Annabel een eindje fietsen naar school, vroeger hoefde ze alleen de straat over te steken. Tot overmaat van ramp kan ze vanuit haar klaslokaal zien hoe een ander gezin hún huis overneemt. Ze zou haar vader graag helpen als ze kon. Ze heeft alleen geen idee hoe. Ze heeft zelf ook zoveel aan haar hoofd!

Terwijl haar vader verder klaagt, knikt Annabel af en toe. Ze maakt 'hmm- hmm'-geluidjes. Papa is allang vergeten dat hij eigenlijk aan Annabel vroeg hoe háár dag was geweest. Op zich komt dat haar wel handig uit. Nu hoeft ze daar in ieder geval niets over te vertellen.

Bijna een jaar geleden, toen papa nog directeur was en alles in haar leventje perfect geregeld was, had ze nooit zulke rotdagen als vandaag. Ze was één van de populairste meisjes in groep zes. Alle kinderen waren altijd jaloers op haar dure merkkleding. Annabel had het nieuwste speelgoed dat te koop was. Het zwembad in hun tuin zorgde ervoor dat op zonnige dagen zo'n beetje de helft van de klas bij hen in de tuin kwam spelen.

En dan wel de goéde helft. Annabel had niet zoveel met kinderen die bijvoorbeeld de gebruikte kleren van

hun oudere broers of zussen droegen. Die waren zo ontzettend uit de mode. Daar durf je je toch niet in te vertonen?

Annabel was niet voorzichtig met haar mening. Ze zei het gewoon als zij vond dat een meisje stomme kleren droeg, of als een jongen de verkeerde rugzak had.

‘Mijn vader heeft gewoon een heel goede baan,’ had ze wel eens gezegd.

‘En de jouwe, is die soms vuilnisman? Komt je broek daar misschien vandaan?’ Ze had niet zo in de gaten dat ze andere kinderen hiermee echt pijn deed. Ze bedoelde het meer als grapje. Zij was gewoon trots op haar vader. Hij werkte er hard voor om Annabel alles te geven wat ze wilde. Dat konden andere papa’s toch ook doen?

Had ze toen maar geweten wat er te gebeuren stond. Afgelopen zomervakantie zijn ze verhuisd. Sinds de start van het schooljaar in groep zeven, is niemand meer vriendelijk tegen haar. De kinderen uit de rijke buurten behandelen haar als grofvuil. En de andere kinderen mochten haar toch al niet. Dat ze toevallig geen geld meer hebben bij Annabel thuis, verandert daar niks aan.

Nu hoort Annabel eigenlijk nergens meer bij. Ze was altijd een vrolijke flapuit. Zij had vaak het hoogste woord in de klas en op het schoolplein. Nu houdt ze zich stil. Ze wil niets verkeerd zeggen, omdat ze bang is dat ze wordt gepest of uitgelachen.

Vandaag ging het dus mis. De dag begon, zoals altijd, in een kring. De meester vroeg wat iedereen gisteren na school gedaan had. De kinderen riepen van alles door elkaar, dus de meester greep in.

'Ho, wacht! Een voor een, anders kunnen we elkaar niet verstaan.' Hij keek de kring rond.

'Annabel, wat heb jij gedaan?' vroeg hij. Alle ogen waren plotseling op haar gericht.

Annabel voelde dat haar hals en gezicht rood werden. Ze had haar schouders opgehaald en zachtjes gezegd:

'Niets bijzonders, meester.'

'Je hebt toch wel iéts gedaan?' vroeg de meester, 'Het hoeft niet per se bijzonder te zijn.'

Het bleef een paar seconden stil.

Dan een veilig antwoord bedenken, dacht Annabel.

'Ik heb een boek gelezen,' zei ze toen, 'over paarden.'

'Ah, kijk eens aan, dat is leuk. Boeken lezen is goed voor je,' zei de meester.

Pff, daar ben ik goed mee weggekomen, dacht Annabel.

Helaas, later op het schoolplein bleek van niet. Sophie en Ella kwamen naar haar toe. Annabel dacht nog dat ze haar misschien kwamen vragen om mee te gaan springtouwten, net als vroeger. Ze waren altijd beste vriendinnen met zijn drieën. De meiden hadden andere plannen. 'Sneuhoor, dat je dan over paarden gaat lézen,' zei Sophie.

'Ja,' zei Ella. 'Wij gaan straks na school gewoon naar Sophies eigen paard toe.'

Dat is veel beter dan er alleen over lezen.'

Giechelend liepen de meiden weg. Kinderen die het hoorden, lachten.

'Nu kan je pa geen paardje meer voor je kopen hè, Annabel, dan maar een boek!' riep een jongen.

